

Prædiken til Kristi Himmelfarts dag

Fløj du med drager dengang du var barn? Drager gjort af papir i alle regnbuens farver. Med fine sløjfer på deres lange haler. Når det var dragevejr, altså lige tilpas med vind så var det afsted ud på en åben mark for at sætte dragen op. Lade den løfte af vinden. Se den tage sorgløse sving i luften. Som en opvisning i livsglæde. Højt, højt op lige så langt op som snoren kunne række. På sådan en dejlig forårsdag i dragevejr, hvor solen skinnede fra en skyfri himmel, satte en lille dreng sin drage op. Vinden fik hurtigt sit tag i dragen og den dansede hen over himlen. Højere og højere op. Imellem skyerne. Fløj den. Drengen holdt godt fat i snoren. Men så fik han den lyse ide, at nu skulle dragen få lov til at flyve lige hvorhen den selv ville. Den skulle sættes fri. Hvordan? Hvad med at skære snoren over. Så kan den virkelig flyve. Og vinden tog den med. Men et øjeblik senere faldt dragen. Den styrtede til jorden. Og der blev den liggende. Livløs. Det var kun så længe drengen holdt fast i snoren at dragen var fri til at flyve. Snoren var dragens livline. Vi er forbundne med livliner til hinanden. Til de mennesker, der har en

særlig betydning for os. Dem, der har en særlig plads i vores liv og i vores hjerter. At vi overhovedet er til. Det skyldes også en livline. Den livline som vi var bundet til vores mor med endnu før vi kom til verden. Navlestrengen. Livlinerne bugter sig på kryds og tværs. De skaber fællesskab. Imellem os. Kan vi overhovedet leve uden dem vores livliner? Hvad sker der med os, når vi oplever, at vores livliner bliver revet over, når et venskab går i stykker, når kærligheden viste sig ikke at vare for evigt, når vi mister et menneske vi elskede? Ja, så går det som det gik med dragen. Vi flyver ikke længere højt af lykke. Eller danser af glæde. Vi går i stå. For en tid. Om bord på et skib sådan et sejlskib som vores den stolte skude Stella Maris findes der også livliner. Hvis en matros skal op på dækket i voldsomt vejr, hvor bølgerne går højt og rette på et skøde, der har sat sig i bekneb eller rebe sejlet så bliver hun spændt fast med en livline. En sikkerhedslinje. Så hun ikke falder overbord. De livliner som vi er bundet til hinanden med de er også sikkerhedsliner. Der holder fast i os. Så vi ikke synker til bunds. I sorgen. I ensomheden. I frygten. Vores livliner holder os oppe. Vi må være livliner for

hinanden. Det kræver noget af os. Vores nærvær. Uforstyrret nærvær. At vi er opmærksomme på hinanden. At vi møder hinanden. Med åbenhed. Med vilje til at lytte og prøve at forstå. Jeg bliver så trist, når jeg tænker på, de alt for mange eksempler der er på, at mennesker ikke møder hinanden med åbenhed men med mistro. Med mistænkeliggørelse. Mennesker der finder en sær tilfredsstillelse i at træde på andre. Mennesker, der gør præcis som det passer dem uden at tænke på hvilke konsekvenser deres opførsel kan have for andre. Hvorfor? Og skal det virkelig være sådan? Vi må være dem, der insisterer på at gå den modsatte vej. Leve. Hensynsfuldt og betænksomt. Gøre os umage med at komme hinanden i møde. Være livliner i hinandens liv. Tænk på, hvordan Jesus var en livline for de mennesker han mødte. For alle dem, der kom til ham. Alle dem, der rakte ud efter ham. De syge. De fortvivlede. De forladte. Dem, der følte sig mislykkede. De ensomme. Jesus var en guddommelig livline, hver gang han reddede et menneske fra at synke til bunds i mørket. Han var også disciplenes livline. Da han kaldte på dem. De blev hans venner. Han gav dem et fællesskab

at høre til i. Han gav dem sin kærlighed. Han lærte dem Gud at kende. De havde delt deres liv med hinanden i tre år. Men nu havde Jesus fortalt dem, at han skulle forlade dem. Forlade sit liv i verden for at vende tilbage til sin far. Det var nu. Han tog dem med sig ud af byen. Løftede sine hænder. Velsignede dem. Han skiltes fra dem og blev båret op til himlen. Betød det nu, at den livline som de var bundet til ham med nu skulle rives over? Nej. For det sidste Jesus sagde til dem det var>: " Men først vil jeg give jer det, min far har lovet jer. Vent her i Jerusalem, indtil Gud har givet jer kraft fra himlen" Kraft fra himlen. Hvad var det? Guds ånd. Guds hellige ånd. Skulle komme til disciplene. Den ånd som havde skabt liv i alt, der lever. Her i Guds grønne verden. Den ånd skulle skabe liv i dem. Men det må vi vente med at høre mere om til det bliver pinse. For Pinse er festen for Helligånden. I dag er det Kristi Himmelfarts dag en vigtig mellemstation på vej til pinse. Jesus måtte forlade sin plads i verden for at give plads til Guds hellige ånd. Gud har taget imod ham i sin himmel. Nu er han helt tæt på Gud. Fuldstændig forenet med Gud. Jesus er nu ikke længere bundet til en bestemt

tid. Eller til bestemte steder. Jesus er i himlen. Og himlen er overalt. Han er med os. Overalt. Da Jesus skiltes fra sine disciple, betød det så at livlinen til dem blev revet over? Nej. Der gik ti dage og så skete der det som Jesus havde lovet dem. Han sendte kraften fra himlen. Sin og Guds ånd. Til sine venner. Ånden blev den nye livline mellem dem om ham. Ånden Guds hellige ånd er også livlinen mellem Jesus og os. Det er i sin ånd at Jesus er til stede hos os. I vores liv. I dag. Inden Jesus forlod sine disciple, gav han dem en opgave. De skulle gå ud i verden og fortælle det videre som han havde fortalt dem. Om hvem Jesus var og er. Den opgave er også vores. Os der er sammen her i dag. Betyder det så, at vi skal holde lange prædikener? Vi skal prædike med vores liv. Ved den måde vi lever vores liv på. Den måde vi møder hinanden på. Ved at leve sådan som Jesus har lært os. Vi skal være livliner for hinanden. Amen. Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden som det var i begyndelsen så nu og altid og i al evighed. Amen